

ДИМЧО ДЕБЕЛЯНОВЪ

НОЩЪ КЪМЪ СОЛУНЪ

Пакъ тъй жадуваната нощъ се върна
и съ майчинъ шепотъ и милувки свежи
съзва на отдихъ морнитѣ войници,
и жалбитѣ имъ съ кроткъ здрачъ замрежи.

Заглѣхна Удово, кждето много
стоманни сили презъ деня кѣнтѣха,
снѣгътъ на северъ почернѣ безмълвно
и сънищата звезденъ пѣтъ поеха.

И въ схлупената, обгорена хижа, —
чрезъ знакъ на лихата стихия бранна, —
ний двама съ него пакъ укрихме своята
умора, въ служба на дълга набрана.

Но край огнището у насъ отново
припламна жаждата неутолима, —
да си възвѣрнемъ съ виното и мрака
това, що властно ни деньтъ отнима.

И загрубѣлитѣ рѣще не спрѣха
да пълнятъ чашитѣ — налѣй! Наздраве! —
додето ясноликъ възторгъ въ сърца ни
последенъ тъменъ вопѣлъ не сподави.

Поде се сплетенъ разговоръ, когато
отекватъ скѣпи тайни гласоветѣ
и въ всѣки девственъ въздѣхъ на душата
сълза отъ свѣтла скръбъ пролѣна свѣти.